

nes Interesser bedre end det, som de Herrer gør sig til Talsmænd for.

Jeg skal derefter vende mig med nogle Bemærkninger til den højtærede Socialminister, som jo gik op paa denne Talerstol med det smukke Forsæt at ville tale meget kort, antagelig fordi den højtærede Minister af Erfaring kender det gamle Ord om, at af megen Tale kommer Fortrydelse. Men alligevel blev det til en hel lang Tale om Spørgsmaalet. Den højtærede Minister begyndte da med at sige, at Resultatet var magert. Ja, set i Forhold til det Lovforslag, som den højtærede Minister forelagde, er det et meget magert Resultat, det skal anerkendes. I det hele taget skal jeg sige, at jeg tror, at hverken det Lovforslag, der blev forelagt af Ministeren, eller dette her kommer til at blive afgørende med Hensyn til Bekæmpelsen af Arbejdsløsheden. Hvis det Forslag, der foreligger, kan blive udnyttet, hvis man vil tage det op rundt omkring i Kommunerne og sætte Nødhjælpsarbejder i Gang, saa kan der afbødes nogen Arbejdsløshed derigennem. Men det er en selvsagt Ting, at hvis man virkelig skal bekæmpe Arbejdsløsheden, skal det ske ved at søge at forebygge den og ikke ved at afhjælpe den, naar den er kommet til Stede, gennem offentlige Arbejder. Thi det er man fuldstændig klar over, at det er ganske overordentlig begrænset, hvad Stat og Kommuner og private Institutioner med offentlig Støtte af rent økonomiske Grunde er i Stand til at sætte i Gang af Arbejder til Afhjælpning af Arbejdsløsheden.

Hvis man virkelig vil standse Arbejdsløshed, er der ingen anden Vej at gaa end den, jeg pegede paa ved dette Lovforslags første Behandling, saa søger man at komme nedad med Produktionsudgifterne, saaledes at Virksomhederne bliver i Stand til paa mere effektiv Maade at tage Konkurrencen op. Jeg henstillede den Gang til Ministeriet at yde sin Medvirkning, hvis der kom frivillige Forhandlinger i Gang mellem Arbejdsgiverne og Arbejderne om at komme til lavere Produktionsudgifter. Jeg mener ikke, at Regeringen kan være initiativtagende i dette Forhold, men kommer der saadanne Forhandlinger i Gang, kunde Regeringen yde sin Medvirkning til, at der kom positive Resultater ud af dem til Gavn for den danske Produktion.

Den højtærede Socialminister sagde, at han var kommet til Rigsdagen i den gode Tro, at det hele vilde gaa saa fuldstændig glat, og derfor maatte han betragte hele den Stilling, som baade det konservative Parti og Venstre indtog overfor dette Lovforslag, som Bagholdsangreb ud fra et Synspunkt, han ikke kunde ane noget om, sagde den højtærede Minister. Han henholdt sig til Arbejdsudvalgets Betænkning og mente, at naar Arbejdsudvalget havde talt, var dermed givet, at Rigsdagen vilde gøre ganske, som Arbejdsudvalget havde sagt; og saa remsede han alle Navnene paa de gode Mænd, der sad i Arbejdsudvalget, op igen — jeg tror næsten for 6te eller 7de Gang i dette høje Ting, siden han forelagde sit Forslag. Men den højtærede Minister skulde have gjort en anden Ting; han skulde have undersøgt Arbejdsløshedsloven af 1922 og navnlig den af 1924, set efter, hvilket Forhold det Lovforslag, han fremsatte for Rigsdagen, stod i til Arbejdsløshedsloven af 1924, som netop viser, hvordan man skal modgaa ekstraordinær Arbejdsløshed, viser, hvorledes Midlerne skaffes til Veje gennem Arbejdsløshedsfonden, og viser, hvorledes de skal bringes til Anvendelse, naar ekstraordinær Arbejdsløshed indtræder. Hvis den højtærede Minister havde gjort sig den Ulejlighed virkelig at undersøge disse Forhold og havde husket paa, at denne Lov er vedtaget enstemmigt af Rigsdagen, saa vilde han have forstaaet, at naar han fremkom med et Forslag, der ganske brød med Princippet i Arbejdsløshedsloven, maatte hans Forslag møde Modstand.

Saa sagde den højtærede Minister, at vi havde sammenlignet den Stilling, vi her indtager, med den, vi indtog, da Skotøjsindustriens Forhold behandledes i Vinteren 1923. Det kan jo slet ikke sammenlignes, sagde den højtærede Minister, for da stillede man dog Betingelser til begge Parter, baade til Arbejderne og til Kapitalen. Det er rigtigt, højtærede Minister, da stillede man Betingelser til begge Parter, baade Arbejderne og Kapitalen, for det var baade Arbejderne og Kapitalen, der var i Knibe og ønskede at fortsætte Virksomhederne, og derfor skulde begge Parter yde Ofre. Men jeg tror, at naar Kommunerne igangsætter Arbejder for at faa de arbejdsløse beskæftiget, er det ikke, fordi de er i økonomisk Knibe for at